

Arrest

nr. 125 384 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 augustus 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 februari 2014.

1.3. Op 21 februari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een katholiek christen van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Jifne, een dorp gelegen op de Westelijke Jordaanoever. Uw familie bezat tevens een huis in Ramallah. U zou sinds uw zestiende politiek actief zijn bij het Volksfront voor de bevrijding van Palestina, PFLP. Uw politieke activiteit vertaalde zich in uw activiteiten voor de Jefna club, een deel van de PFLP. U zou er zich bezig hebben gehouden met culturele, politieke en sociale activiteiten. Op uw twintigste ging u naar Egypte om er te studeren. In februari 2004 zou u in Egypte een probleem hebben gekend met een Palestijnse vriend. Op televisie zouden er beelden zijn getoond van de opstand tussen de Palestijnen en de Israëliëse ordetroepen. Uw vriend zou u hebben verweten dat u als Christen geen enkele rol had in deze opstand. U zou u hebben verweerd door belangrijke christelijke vertegenwoordigers te noemen die hun leven hadden opgeofferd voor de opstand. De discussie zou geëscaleerd zijn en er zou een handgemeen hebben plaatsgevonden.

U zou de ruzie bijleggen en deed daarbij een beroep op de TV-zender LBC. Deze hadden een programma 'open hart' genaamd dat als doel had personen, die met elkaar gebrouilleerd waren, terug met elkaar te verzoenen. Eind november 2004 zouden u en uw vriend naar Libanon zijn gegaan om de opnames te doen. In februari of maart 2005 zou het programma zijn uitgezonden. Op de Westelijke Jordaanoever zouden zeer veel mensen de aflevering hebben gezien, daar deze zender een populaire volkszender is.

Bij uw terugkeer in de zomer van 2005 naar de Westelijke Jordaanoever zou u hebben ontdekt dat het programma grote deining had veroorzaakt. Hamas zou u ervan beschuldigd hebben een spion en landverrader te zijn daar zij niet konden verdragen dat een christen een moslim uitnodigde om in dialoog te gaan.

Het Volksfront zou u hebben aangeraden het land te verlaten. In juli 2007 keerde u terug naar de Westelijke Jordaanoever omwille van de veranderde situatie. U werkte er in de bank van Jordanië en engageerde zich als verantwoordelijke van het cultureel comité in de Jefna club nadat u door verkiezingen werd gekozen als voorzitter van dit comité. In maart 2010 zouden jullie gestart zijn met de repetities voor een theatershow waarin de rol van de vrouw centraal stond. U zou zelf mee hebben geacteerd. Daar het theaterstuk direct tegen de idealen van Hamas inging, kreeg u na de presentatie van het theaterstuk in maart 2011 bedreigingen. Hamas zou u telefonisch hebben bedreigd alsook dreigbrieven naar u hebben opgestuurd. Ze zouden namelijk deze activiteit hebben gelinkt met uw vorige uitspraken in de televisieshow. Op 26 juni 2011 kreeg u het gevoel dat twee personen u achtervolgden. Ze zouden u hebben geroepen om te stoppen. U zou meteen zijn beginnen lopen en sprong vervolgens over de muur van uw wijk. Toen mensen van de wijk zagen dat u was gevallen, zouden zij naar u toe zijn gekomen. Omdat u door velen werd omringd, zouden uw achtervolgers hun poging hebben gestaakt. U zou vervolgens zijn ondergedoken tot aan uw vertrek in augustus 2011.

U zou op legale wijze de grensovergang met Jordanië zijn overgestoken. Vanuit Jordanië zou u met valse documenten naar Turkije zijn gereisd. In Turkije zou u met de vrachtwagen naar België zijn gekomen, waar u op 25 augustus 2011 zou zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw werkbadge, een bijlage bij uw identiteitskaart om Israël binnen te gaan, uw rijbewijs, een kopie van de identiteitskaart van uw ouders, een bruggenkaart, uw geboorteakte, uw universiteitsdiploma, een attest van uw secundaire school, een attest van uw examens, een X-Ray van uw voet, een medisch rapport, een bedankbrief voor goede prestatie en een attest van uw werkgever de Bank van Jordanië, loon en rekeninguittreksels, een toelating om Israël binnen te gaan en een attest van het Rode Kruis. Op de USB-stick staat een foto van een zelfgemaakt theater, foto's van het graf van uw vriend die door Hamas werd vermoord in 2002, artikels betreffende Hamas en een brief van de Jefna club betreffende uw verantwoordelijke functie in het cultureel comité.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en dit omwille van onderstaande redenen:

Toen u in België in augustus 2011 asiel aanvraagde, werd u gevraagd de redenen te vermelden die wezen op uw vrees voor uw leven bij een terugkeer naar Palestina. U vertelde in de voorbereidende vragenlijst, ingevuld met behulp van een medewerker van DVZ (zie voorbereidende vragenlijst CGVS, dd. 25/08/2011, pg.2,3) over het incident waarbij u met uw vriend deelnam aan een televisieshow en dat u na deze uitzending werd bedreigd en vervolgd door Hamas. U vermeldde eveneens het incident in 2002-2003 waarbij uw kennis werd gedood door Hamas nadat hij werd beschuldigd van spionage

en landverraad. U repte evenwel met geen woord over de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in juni 2011 en die de aanleiding betroffen voor uw vlucht. Integendeel, u gevraagd waarom u pas in 2011 besloot Palestina te verlaten, gaf u aan dat u niet bent gevlucht voor de toenmalige feiten, maar omwille van de angst dat u hetzelfde lot zou ondergaan als uw kennis (zie voorbereidende vragenlijst CGVS, dd.25/08/2012 pg.2,3). U vermeldt op geen enkel ogenblik de meest recente feiten die u momenteel op het CGVS wél aanhaalt (nl. dreigementen nav. een theaterstuk) als reden die u noopte Palestina te verlaten.

Er dient geen betoog dat het dan ook uiterst opmerkelijk is dat u in het huidige gehoor met geheel nieuwe feiten komt aandraven. Feiten die zich bovendien zouden hebben voorgedaan een tweetal maand voor uw aankomst in België en waarbij u meermaals zou zijn bedreigd met de dood. Uw verklaringen voor deze toch wel frappante omissie weten niet te overtuigen daar u in eerste instantie enkel stelt dat u door de medewerker van de DVZ werd aangemaand beknopte antwoorden te geven en u zenuwachtig was waardoor u deze feiten zou zijn 'vergeten' (CGVS, pg.1). U erop gewezen dat u verschillende keren de mogelijkheid kreeg om deze feiten aan te halen (oa. op het einde van het gesprek had u de mogelijkheid om nog toevoegingen te doen), temeer het hier om de meest recente aanvaringen ging die u had met Hamas, stelt u vervolgens nogal laconiek dat u de gebeurtenissen van 2011 zag als een 'bijkomend' probleem ten opzichte van uw hoofdprobleem - zijnde de video van het TV-programma - en dat u zich daarom bij de vragenlijst had beperkt tot uw hoofdprobleem (CGVS, pg.7). Gezien de ernst van de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in 2011, kan deze uitleg opnieuw niet overtuigen. Bovendien stelt u dat de feiten die zich zouden hebben voorgedaan voor een groot deel het gevolg waren van de feiten die zich in 2005 zouden hebben afgespeeld. Er is dan ook geen reden te bedenken waarom u de feiten van 2011, die recenter zijn en uw vluchtaanleiding uitmaken, niet zou hebben vermeld.

Daarenboven stelt u de problematiek van het theater bij de DVZ niet te hebben vermeld, uit vrees voor represailles van Hamas ten opzichte van de andere acteurs die meespeelden in het theater (CGVS, pg.7). Dit is opnieuw volledig uit de lucht gegrepen, daar er geen enkele indicatie is dat u door het in België vermelden van uw problematiek in 2011 hiermee de andere spelers ter plekke in gevaar zou brengen. Uw argument dat u dacht dat de autoriteiten in België op dezelfde wijze werkten als in Palestina en dat u vreesde dat uw verklaringen zouden worden verspreid tot in Palestina is volstrekt onlogisch daar uzelf zou zijn gevlucht om u tenslotte tot België te richten om er bescherming aan te vragen. Dat u de asielinstanties, van dewelke u hoopt internationale bescherming te verkrijgen, 'verdenkt' van quasi indirecte samenwerking met uw vervolgers gaat wel zéér ver en kan als uitleg hoegenaamd niet worden aanvaard. Dit is alleszins niet het gedrag van iemand die beweert vanuit een vrees voor vervolging zijn regio van herkomst te hebben verlaten.

In het licht van voorgaande observaties kan enkel worden besloten dat uw asielrelaas bedrieglijk is. Niet alleen kan er volstrekt geen geloof worden gehecht aan de door u op het CGVS verklaarde vluchtaanleiding, bovendien komt ook de geloofwaardigheid van de problemen die u met Hamas zou hebben gehad omwille van uw deelname aan een TV-show op de helling te staan. In ditzelfde verband moet overigens aangestipt dat deze show dateert van 2005 en dat u vanaf 2007 terug op de Westelijke Jordaanoever heeft verbleven en er u opnieuw kon inzetten voor de culturele activiteiten van uw partij, zonder dat u dat problemen opleverde, behoudens de moeilijkheden in 2011 die u ten aanzien van het CGVS opwerpt als uw vluchtaanleiding maar hierboven als ongeloofwaardig werden bevonden. Het CGVS kan bijgevolg niet anders dan concluderen dat andere motieven dan diegene die u zelf aanhaalt aan de grondslag moeten hebben gelegen van uw vertrek uit Palestina. Echter, aan uw zelfverklaarde vrees voor vervolging vanwege Hamas kan geen verder geloof worden gehecht.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, werkbadge, een bijlage bij uw identiteitskaart om Israël binnen te gaan, uw rijbewijs, een kopie van de identiteitskaart van uw ouders, een bruggenkaart, uw geboorteakte, uw universiteitsdiploma, een attest van uw secundaire school, een attest van uw examens, een bedankbrief voor goede prestatie en een attest van uw werkgever de Bank van Jordanië, loon en rekeninguittreksels en een toelating om Israël binnen te gaan bevestigen uw afkomst, Palestijnse origine, verblijfplaats, studies en werksituatie, telkens elementen die het CGVS niet betwist. De X-Ray van uw voet en uw medisch rapport bevestigen een letsel en het medisch verlot dat er op volgde, maar geeft geen enkele indicatie van de omstandigheden waarin u deze letsels opliep. De foto's van het graf van uw vriend die vermoord werd in 2002 tonen uw beweerde vervolging niet aan, zoals ook de foto's van een zelfgemaakt theater dit niet aantonen. Tevens dient te worden opgemerkt dat het theater aangekondigd zou zijn met brochures waarop uw foto te zien was, u laat echter na dit voor te leggen. De artikels betreffende Hamas hebben geen betrekking op u en zijn enkel een indicatie van hun handelswijze in het algemeen. De brief van de Jefna club betreffende uw verantwoordelijke functie in het cultureel comité toont opnieuw niet aan dat u omwille van deze feiten werd vervolgd.

Wat betreft het attest van het Rode Kruis Centrum dat probeerde om contact op te nemen met de televisiegroep LBC, geeft opnieuw geen enkel uitsluitend over het bestaan van deze beelden, laat staan de problemen die u hierdoor zou hebben gekend. Bovendien stelde u uiteindelijk contact te hebben gehad met de tv-zender die deze beelden in bezit heeft en er zou u zijn beloofd dat deze binnen enkele dagen of een week aan u zouden worden overgemaakt. Tot op heden heeft u deze beelden nog niet overgemaakt. Bovendien bent u reeds in België sinds augustus 2011, dat u in ruim twee jaar en een half deze beelden niet kon bemachtigen, is opmerkelijk te noemen. Dan nog, gesteld dat u daadwerkelijk aan een dergelijk TV-programma heeft deelgenomen, zegt dit totaal niets over uw beweerde problemen met Hamas.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat u uw Palestijns reispas bij de smokkelaar zou hebben achtergelaten (CGVS, pg.5). De vraag kan zich dan ook worden gesteld hoe u in december 2011, middenin uw asielpcedure, naar Madrid bent gereisd zoals op uw facebook-pagina vermeld staat (zie administratief dossier CGVS).

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever als relatief stabiel kan bestempeld worden. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëliische strijdkrachten. Echter, de door de Israëliische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëliische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëliische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, en de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Volgens verzoeker is het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn asielseerlaas bedrieglijk is op geen enkel objectief element gesteund en wordt in de bestreden beslissing niet uiteengezet hoe hij tot deze conclusie is gekomen. Ook het administratief dossier bevat geen enkel objectief gegeven dat de conclusie van de commissaris-generaal staft, aldus nog verzoeker, die aldus besluit dat deze conclusie enkel en alleen een blote veronderstelling is.

Voorts betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordanoever. Hij stelt dat het commissariaat-generaal slechts een partiële lezing van haar eigen informatie hanteert en dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordanoever allesbehalve stabiel kan genoemd worden. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar het rapport *"Trigger-happy: Israel's use of excessive force in the West Bank"* van Amnesty International van februari 2014, waaruit moet blijken dat sinds januari 2011 door de Israelische ordediensten "willekeurig en bruut" geweld wordt gebruikt tegen Palestijnen, dat Israelische ordetroepen regelmatig Palestijnse burgers verwonden zonder dat zij een onmiddellijke bedreiging vormen en dat ook op willekeurige basis geweld wordt gebruikt tegen vreedzame betogers. Verzoeker meent dan ook dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij geen reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een bewijs van zijn contacten met de tv-zender "Rotana" teneinde beelden van de tv-uitzending te verkrijgen.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker ter zitting een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een schrijven van "Popular Front for Libration Palestine" van 17 februari 2014, waarin verzoeker wordt meegedeeld dat Hamas nog steeds op zoek is naar hem, met vertaling in het Nederlands en een schrijven van verzoekers familie waarin zij de actuele gevaarlijke toestand bevestigen, met vertaling in het Nederlands.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

In zoverre verzoeker behoudens het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel nog andere algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij bij het indienen van zijn asielaanvraag ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in juni 2011 en die de aanleiding betroffen voor zijn vlucht, met name de doodsdreigementen naar aanleiding van een theaterstuk, en zijn verklaringen voor deze toch wel frappante omissie niet weten te overtuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, zodat enkel kan worden besloten dat zijn asielrelaas bedrieglijk is en niet alleen geen geloof kan worden gehecht aan de door hem op het Commissariaat-generaal verklaarde vluchtaanleiding, maar ook de geloofwaardigheid van de problemen die hij met Hamas zou hebben gehad omwille van zijn deelname aan een TV-show op de helling komt te staan, te meer deze show dateert van 2005 en verzoeker vanaf 2007 terug op de Westelijke Jordanoever heeft verbleven en er zich opnieuw kon inzetten voor de culturele activiteiten van zijn partij zonder dat hem dat problemen opleverde, behoudens de moeilijkheden in 2011 die hij ten aanzien van het Commissariaat-generaal opwerpt als zijn vluchtaanleiding maar die als ongeloofwaardig werden bevonden, (ii) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals omstandig wordt uiteengezet, het opmerkelijk is dat hij in ruim twee jaar en een half de televisiebeelden niet kon bemachtigen terwijl hij nochtans verklaart dat hij contact heeft gehad met de tv-zender die deze beelden in bezit heeft en dat hem zou zijn beloofd dat deze binnen enkele dagen of een week aan hem zouden worden overgemaakt en de vraag kan worden gesteld hoe hij in december 2011, middenin zijn

asielprocedure, naar Madrid is gereisd zoals op zijn facebook-pagina vermeld staat, indien hij zijn Palestijnse reispas bij de smokkelaar heeft achtergelaten zoals hij beweert, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 februari 2014 (CG nr. 1120311), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer een originele identiteitskaart met bijlage om Israël binnen te gaan, zijn geboorteakte, zijn rijbewijs en een kopie van de identiteitskaart van zijn ouders heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet beweert (administratief dossier, stuk 6, p. 3) en ook niet aantoonde aan de hand van documenten dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote

beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel geen dienstig verweer vormt en waarmee hij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging door Hamas aannemelijk te maken.

2.6.1. Zo herhaalt verzoeker ter verklaring van het feit dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gesproken over de bedreigingen naar aanleiding van een theaterstuk die hem ertoe zouden hebben genoopt de Westelijke Jordaanoever te verlaten, dat hem ten tijde van zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om de hoofdzakelijke vluchtredenen bondig weer te geven en kort uit te leggen. Hij wijst erop dat hij dit ook zo heeft gemeld bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en benadrukt dat de problemen teweeggebracht door het theaterstuk van de Jefnah club waaraan hij deelnam uiteraard een invloed hebben gehad en hebben bijgedragen tot zijn beslissing om zijn land van herkomst te ontvluchten maar niet de hoofdredenen van zijn vertrek vormen. Verzoeker volhardt aldus in zijn verklaringen hieromtrent.

Verzoekers verweer kan de Raad allerminst overtuigen. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad stelt vast dat aan verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op algemene wijze werd gevraagd om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico. Verzoeker verklaarde op dit ogenblik slechts: *“Toen ik in Egypte studeerde, kwam ik aan bod in een tv-programma over sociale problematiek. Dat was op de Libanese televisie. Het programma handelde in die aflevering over moslims en christenen. Ik had een vriend in Gaza die moslim is en we kwamen in dat programma om te verzoenen. Het was een soort programma zoals de Amerikaanse Dr Phil.*

Na dat programma keerden ik terug naar de bezette gebieden. Ik werd herkend en men had die discussie verkeerd begrepen. Vooral leden van de Hamas vonden dat ik de Islam had aangevallen. Ik werd bedreigd en gevolgd door de leden van Hamas. Ik ga sowieso niet akkoord met hun opvatting en ik ben Christen. Ik werd beschuldigd van spionage voor Israel.

*Een kennis uit mijn dorp Jifne, I.(...) Y.(...) M.(...) A.(...), werd eerst beschoten en daarna geslagen tot de dood. Ik was aanwezig en heb dat met mijn eigen ogen gezien. Terwijl ze hem sloege, verweten ze hem dat hij een vuile Christen en spion voor Israel was. Hij kreeg later een attest voor martelarenchap uitgereikt door Yasser Arafat. **Van wanneer dateren deze feiten? Dat was in 2002 of 2003. **Waarom bent u nu pas gevlucht? Ik ben gevlucht niet voor de toenmalige feiten, maar voor de angstgevoelens dat het mij ook zou kunnen overkomen. Dat is bijna tien jaar geleden. Als de angstgevoelens zo sterk waren zou toch eerder moeten vluchten? Het is minder dan tien jaar geleden, namelijk acht jaar. Ik ben gevlucht voor de angst dat het lot van die man ook het mijne zou kunnen zijn aangezien ik ook voor spionage en vuile Christen ben uitgescholden.**”*** (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 2-3). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Er werd hem zelfs tot twee maal toe uitdrukkelijk gevraagd waarom hij de Westelijke Jordaanoever niet eerder ontvlucht was. Er kan dan ook redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij bij deze gelegenheid de feiten zou vermelden die zich in juni 2011 naar aanleiding van het theaterstuk zouden hebben voorgedaan. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven, werd hem gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen met zijn autoriteiten of medeburgers dan wel problemen van algemene aard heeft gehad en werd hem tevens gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3). Opnieuw maakte verzoeker echter geen enkele melding van de bedreigingen die hij in juni 2011 naar aanleiding van een theaterstuk zou hebben ontvangen. Dat verzoeker aldus op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de tijd of de mogelijkheid zou hebben gehad om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten, kan dan ook bezwaarlijk worden volgehouden. Het is niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn.

Ook de stelling dat de problemen teweeggebracht door het theaterstuk van de Jefnah club waaraan hij deelnam uiteraard een invloed hebben gehad en hebben bijgedragen tot zijn beslissing om zijn land van herkomst te ontvluchten maar niet de hoofdreden van zijn vertrek vormen, kan geen afdoende verklaring bieden voor het niet vermelden van deze problemen op het ogenblik van het indienen van zijn asielaanvraag. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“(...) U erop gewezen dat u verschillende keren de mogelijkheid kreeg om deze feiten aan te halen (oa. op het einde van het gesprek had u de mogelijkheid om nog toevoegingen te doen), temeer het hier om de meest recente aanvaringen ging die u had met Hamas, stelt u vervolgens nogal laconiek dat u de gebeurtenissen van 2011 zag als een ‘bijkomend’ probleem ten opzichte van uw hoofdprobleem - zijnde de video van het TV-programma - en dat u zich daarom bij de vragenlijst had beperkt tot uw hoofdprobleem (CGVS, pg.7). Gezien de ernst van de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in 2011, kan deze uitleg opnieuw niet overtuigen. Bovendien stelt u dat de feiten die zich zouden hebben voorgedaan voor een groot deel het gevolg waren van de feiten die zich in 2005 zouden hebben afgespeeld. Er is dan ook geen reden te bedenken waarom u de feiten van 2011, die recenter zijn en uw vluchtaanleiding uitmaken, niet zou hebben vermeld. (...)”*

Tot slot laat verzoeker, onder verwijzing naar UNHCR, *“Guide des Procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés”*, gelden dat hij redelijkerwijs geen kennis had van de werkwijze van de Belgische asielinstanties toen hij in België aankwam om internationale bescherming te verzoeken en dat hij onmogelijk kon weten dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het onderzoek van zijn asielaanvraag de informatie niet op een dergelijke manier zou onderzoeken dat de andere acteurs misschien gevaar zouden lopen. Het argument dat verzoeker de problematiek van het theater bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld uit vrees voor represailles van Hamas ten opzichte van de andere acteurs die meespeelden in het theater kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad benadrukt te dezen dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten om een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een correct beeld te vormen van de daaruit eventueel voortvloeiende nood aan internationale bescherming. Bovendien impliceert een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt bovendien in alle vertrouwen. Een eventueel wantrouwen ten aanzien van de Belgische asielinstanties kan dan ook geen reden zijn voor het niet afleggen van volwaardige en volledige verklaringen bij het indienen van de asielaanvraag. De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien volstrekt onlogisch dat verzoeker vreesde dat zijn verklaringen zouden worden verspreid tot in Palestina en dat hij aldus de asielinstanties van dewelke hij hoopt internationale bescherming te verkrijgen zou verdenken van quasi indirecte samenwerking met zijn vervolgers. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing is er overigens geen enkele indicatie dat verzoeker door het vermelden van de problematiek in 2011 de andere acteurs die meespeelden in de theatervoorstelling in gevaar zou brengen.

Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid op de helling zet.

2.6.2. Voorts besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat ook aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas omwille van zijn deelname aan een tv-show geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot de stelling dat deze conclusie op geen enkel objectief element gesteund, dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet hoe de commissaris-generaal tot deze conclusie is gekomen en dat ook het administratief dossier geen enkel objectief gegeven bevat dat deze conclusie staaft. Hij gaat hiermee evenwel voorbij aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de tv-show die de aanleiding van verzoekers beweerde problemen met Hamas zou zijn geweest dateert van 2005, dat verzoeker vanaf 2007 terug op de Westelijke Jordaanoever heeft verbleven en dat hij er zich opnieuw kon inzetten voor de culturele activiteiten van zijn partij zonder dat hem dat problemen opleverde, behoudens de moeilijkheden in 2011 die hij ten aanzien van het Commissariaat-generaal opwerpt als zijn vluchtaanleiding maar die als ongeloofwaardig werden bevonden. Op grond van deze vaststellingen en overwegingen kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat aan verzoekers zelfverklaarde vrees voor vervolging vanwege Hamas geen geloof kan worden gehecht.

2.6.3. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde en ter zitting neergelegde stukken zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Het aan het verzoekschrift gevoegde bewijs van verzoekers contacten met de tv-zender "Rotana" teneinde beelden van de tv-uitzending te verkrijgen is niet vergezeld van een eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Hoe dan ook, gesteld dat verzoeker daadwerkelijk aan het tv-programma in kwestie zou hebben deelgenomen, bewijst dit nog steeds niet dat hij om deze reden problemen met Hamas zou hebben ondervonden.

De hoofding op het schrijven van Volksfront voor Bevrijding van Palestina van 17 februari 2014 werd overduidelijk ingescand. Bovendien bevat deze hoofding manifeste fouten tegen de Engelse spelling en grammatica waar "Volksfront voor Bevrijding van Palestina" in het Engels wordt vertaald als "Popular Front for Libration Palestine". Aan dit document, dat gelet op voorgaande vaststellingen geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit, dient dan ook iedere bewijswaarde te worden ontzegd. Ten overvloede benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.6.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven, toont hij evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 4 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordanoever niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict en er geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen.

Met het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het verwijzen naar een rapport van Amnesty International en de stelling dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordanoever allesbehalve stabiel kan genoemd worden, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook het ter zitting neergelegde schrijven van verzoekers familie waarin zij de actuele gevaarlijke toestand bevestigen volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordanoever louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet daar een dergelijk schrijven bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie kan worden beschouwd. Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt weliswaar dat de bezetting in de Westelijke Jordanoever het leven van vele Palestijnen tekent, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordanoever, dat er sporadisch incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband nog dat, in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet volstaat om het voorgehouden reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in het geval van terugkeer naar de Westelijke Jordanoever, waar hij in gebreke blijft. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor

het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS